

DE BESCHIETING VAN GORZ DOOR DE ITALIANEN.

De beschieting van de stad Görz door de Italianen duurt nog steeds voort. De schade die daardoor in deze plaats wordt aangericht, is zeer aanzienlijk. Wij brengen hierboven een tweetal foto's, die de verwoesting demonstreeren. *Links*: een der voornaamste pleinen, dat vooral van de beschieting hevig te lijden heeft gehad. *Rechts*: Het bisschoppelijk paleis door een bom verwoest.

Och," smeekte hij, als een kind zijn vader bij de hand grijpend, „och vader, doè het niet!"

„Fred, het is alles om jelui, en tot je bestwil. Eens zul je het inzien, en me dankbaar zijn, jongen. Zij is. . . ."

„Dánkbaar? Ik u dankbaar? Dáárvoor? Nooit! U weet nu hoe ik het vind, en ompraten laat ik mij niet."

„Zij is zoo goed!"

„O ja natuurlijk!" begon Fred nu op geheel anderen toon. „Dat zál wel! U alvàst, heeft ze met lievigheid ingepalmd, dus met de kinderen zal het zéker wel gaan. Nu, ik zeg vooruit met mij lukt het niet. Bah! Wat moet dat voor een vrouw wezen, die de tweede wil zijn in een huis."

„Niet iedereen gelukkig heeft zoo'n onmogelijken trots als jij," zei zijn vader hard, maar hij vergat, dat de jongen van hèm het karakter had. „Als je *dit* maar begrijpt: ik zal niet verdragen dat je hatelijk of beleedigend bent tegen je tweede moeder, en je mag óók niet de anderen tegen haar opzetten. . . ."

Fred zei niets. Zwijgend keek hij naar den grond, als dacht hij er over na.

„Dat belóóf je me," drong zijn vader.

„Ja," antwoordde Fred stug, „maar u zult *mij* nooit kunnen dwingen haar moeder te noemen. De anderen kunnen doen wat ze willen. Als ze óók zóó weinig trouw toonen, zoo gemakkelijk vergeten kunnen. . . ."

„Fred, pas op! Ik waarschuw je!"

Geschrokken keek de ander zijn vader aan, die, met hoogrood gelaat, terwijl de aderen op zijn voorhoofd zwollen en zijn handen de stoelleuning als in een schroef omkneld hielden, dreigend zijn donkere oogen boorde in die van den jongen vóór hem.

„Je kunt gáán. 'k Heb afgedaan!" Wonder-kalm was zijn stem nu, maar Fred hoorde de met moeite bedwongen drift, en even dacht hij wreed-blij: „Goed, als-ie maar voelt hoe *ik* er over denk." . . . . . .

. . . . . .

Stil en bescheiden was een maand later de jonge vrouw in huis gekomen en stil en bescheiden bleef zij haar gang gaan.

Voorzichtig en tactvol nam zij van lieverlede Miens taak over en langzaam begon zij thuis te raken en ten slotte zelfs vroolijk te worden in haar nieuwe omgeving, maar als een wonder zoo snel, had zij aller hart gestolen. Gonnie liep altijd om haar heen.

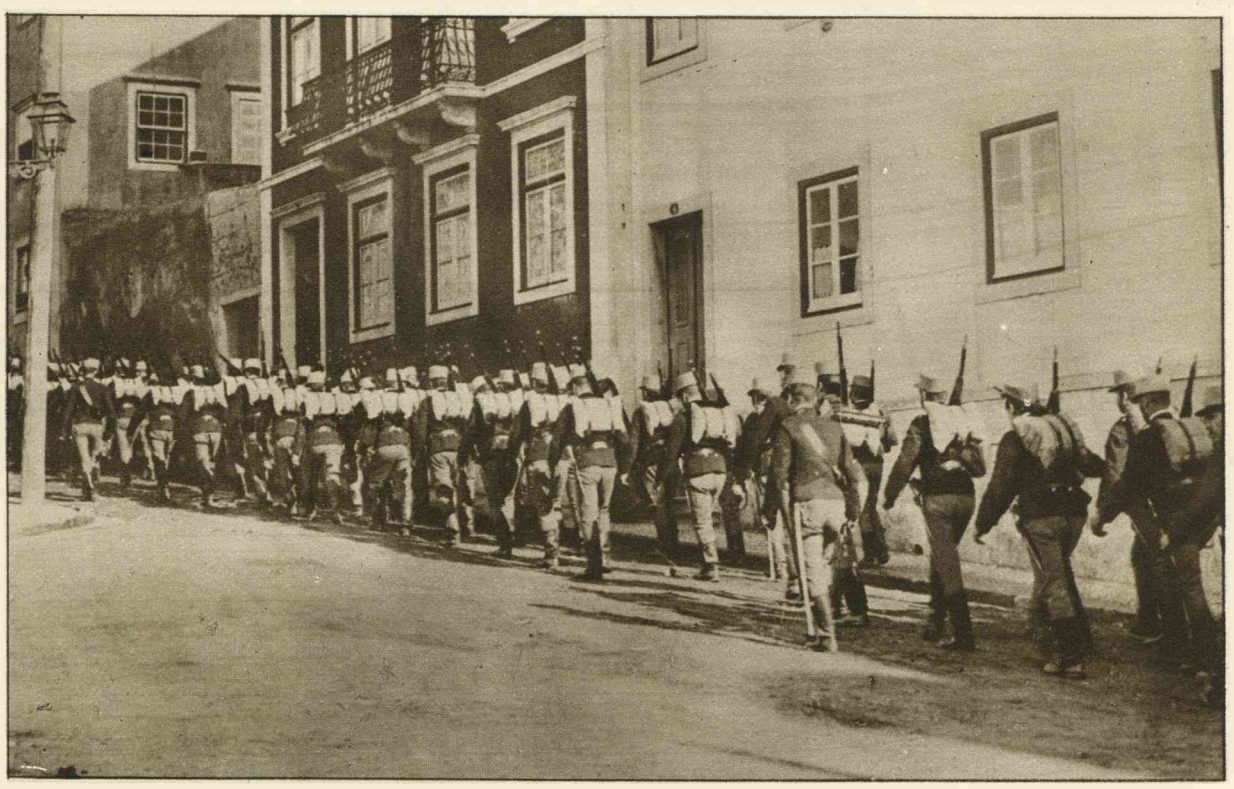
Wim dweepte met haar, en was voor haar de gehoorzaamheid in persoon, terwijl Mien met hartelijke vertrouwelijkheid haar inwijdde in alle geheimen en gewoonten van hun huis en gedwee haar plaats afstond aan haar die zij erkende als haar meerdere in verstand en ervaring.

Als Henkema, hij deed het nu weer meer dan de laatste jaren, 's avonds in de huiskamer zat, en goedig-zwijgend zijn tintelende bruine oogen over de lieve groep liet gaan, kon zijn blik zoo innig dankbaar blijven rusten op de vrouw, die zijn huiselijk geluk weer opbloeien deed, en die terwille van hem alle moeilijkheden had licht geacht.

Want hij had haar vooraf ingelicht omtrent Freds houding en gezegd, dat zij niet moest denken, dat de jongen licht zou veranderen.

„Durf je het wel aan?" had hij gevraagd. Maar met den lieven glimlach, die haar grootste charme uitmaakte, had ze geantwoord: „Nee, gemakkelijk zal het niet gaan. Hij is als jij. Maar als ik hem éénmaal win, dan heb ik ook alles, en mijn liefde zál overwinnen, hoè lang het ook duren moet.

Het loon is de moeite en den strijd wáárd!"

PORTUGAL IN OORLOG.

Portugeesche infanterie in oorlogsuitrusting op weg naar haar bestemming.

PORTUGAL IN OORLOG.

Links: Een afdeeling artillerie rukt uit. De kanonnen en munitiewagens worden door muilezels getrokken. Rechts: Onder groot enthousiasme van het publiek verlaten de troepen Lissabon.